

PAPIRUS

L'INFECCIÓ LERROUXISTA

—Què hi ha d'això del cólera, senyor Vinaixa?
—No hi ha cuidado... No veu que si venia aquí, agafaria'l tifus...!

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA,
DEBILITAT DEL COR Y DEPRESSIÓ DEL SISTEMA NERVIÓS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS REPARADOR Y ESTIMULANT DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en força, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor Amargós, Plaça de Santa Agna, 9.—Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitat farmacèutiques del mon.

A la Clínica Manaut

se curen prompte y radicalment els mals de pedra, ronyons, orina, fistules, llagues y malalties humorals dels homes. Les malalties de la matriu, ovaris, pèrdues y altres de les dones.

Totes les dones més elegants y joves més distingits concorren

A LA

CLINICA MANAUT: Ronda San Antoni, 47, pral.

DE 11 A 1 Y DE 6 A 8

CARNETS D'ABONO A PREUS ECONÒMICS

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÀQUINES Y AUTOMÒVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Boravista, 7.-GRÀCIA

ALOPECIA

Curació pel tractament de **BENIT** de Toulouse.—Demanintse follets gratuïts als Srs. Vicens Ferrer y C.^a, Princesa, 1.—Barcelona.

Màquines d'escriure

de totes marques a meitat de preu, garantides

Clarís, 36, ent. 2.ª—BARCELONA

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

PERA COMBATRE L'ANEMIA

PÍLDORES PINK

LA VILLA DE PARIS

JOYERIA, PLATERIA Y RELLOTJERIA

DE MANEL FONT

Complet assortit en tota classe d'articles, especialitat en objectes pera regalos, monederos de plata desde 3 pessetes; rellotjes d'or 3 tapes desde 50 pessetes pera senyora y 75 pera senyor.

PREUS REDUITS

Carrer del Hospital, 1
(cantonada Rambla)

Coll Saliati

TALLER DE FOTOGRAVATS

ESPECIALITAT EN TRICOLOR

ARCS, 7

E. BLY

TALLER DE FOTOGRAVAT

Barbará, 35, principal

Imprempta
Litografía

J. HORTA

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfono 2326

EL
PASEO
ALMACENES
DE

CALZADO AMERICANO
25 PASEO DE GRACIA 25

REDACCIÓ: Pelayo, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flores, 14, 1a. planta
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

La conversió

Don Baldomer Portusac, persona molt conforme, y'l seu gran amic de l'infancia don Cassimir Mirabent, eren carn y ungla; no més una diferència'ls separava, diferència que, a la veritat, es prou, com la mateixa història ens ensenya, per separar als homes. Don Baldomer Portusac era creient; don Cassimir Mirabent, no creia en res.

Els treballs que havia fet el primer per convertir al segon, no poden ser narrats aquí, perquè la seva narració no cabria en el marc reduït d'un contell com el present. L'únic que's pot dir, es que la conversió del seu gran amic era pel senyor Portusac un desitg que al no poder obtenir-ne compliment, confinava amb el més agut dolor.

Però no s'acabava aquí el dolor dels desitjos de don Baldomer. El seu gran amic Cassimir, com tots els homes que no creuen en rès, era casat. El senyor Portusac, com tots els que tenen veritables creencies, era solter. La senyora del senyor Mirabent, per altra part, era un pom de flors. Com cistella de fruita cullida al hort, quan la tardor ha calmat els focs de l'estiu, la senyora Mirabent unia a la duresa xaridora de les formes la frescor dels més tardorencs oïregs.

El senyor Portusac, ja prou atormentat pel desitg de convertir a la nostra santa religió al seu gran amic, completava els seus torments amb el desitg no menys punyent de ser ditxós am la seva esposa.

El senyor Baldomer sofria y callava. Alguna vegada qu'altra intentava convèncer al marit de la que era objecte dels seus amors, de lo necessari que es posseir creencies en aquest món, aont no més els dolors més contraposats, com ell n'era una prova, omplen les hores de la nostra trista existencia. Com suposarà l'honorable llegidor, don Baldomer Portusac no intentava lo mateix en lo referent al compliment dels altres desitjos; home de món y persona recatada, si en alguna ocasió havia deixat comprendre alguna cosa a la senyora Mirabent, havia sigut contra la seva voluntat; però la senyora Mirabent no havia deixat d'entreveure el tresor de passió que'l senyor Portusac amagava y ens atrevirem a dir, am les naturals reserves, que no havia deixat de ferli goig lo que tanta abundancia de plaers prometia, més a més tenint en compte que entre l'amic del marit y la senyora, hi havia una absoluta comunitat de creencies. Don Baldomer y la senyora Mirabent no estaven solament units pel matrimoni d'aquesta am don Cassimir; la seva unió era més íntima: adoraven lo mateix; tenien el mateix Deu, la mateixa religió.

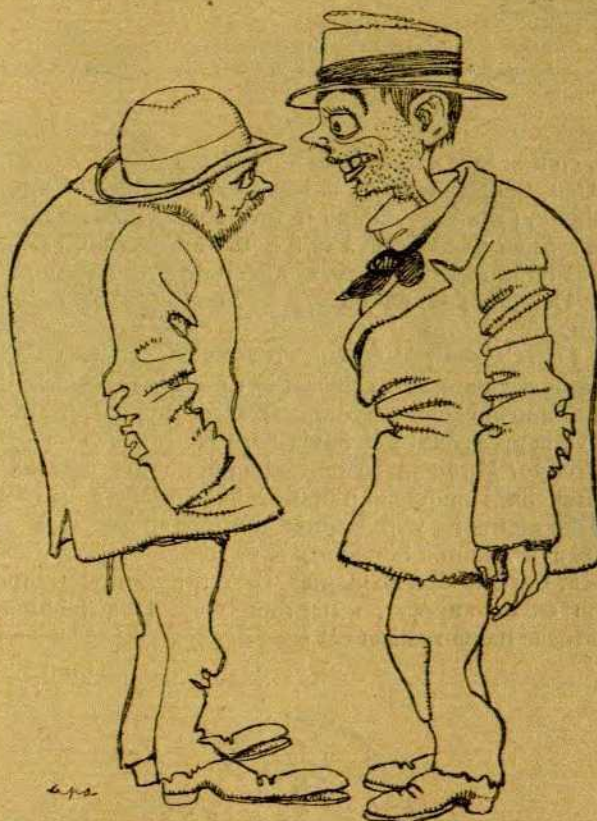
Precisament, aquest Deu, de qui ara parlèm, no s'havia dignat fer fructificar els amors matrimonials de la família Mirabent, que havia quedat reduïda a un matrimoni que no ha tingut família.

El senyor Portusac, com home de rectes creencies qu'era, havia pensat no una, sinò moltes vegades, allí en lo més pregón de la seva ànima, que potser la falta de religió no havia sigut extranya a la esterilitat d'aquell matrimoni. De la fertilitat del cos de la senyora, Don Baldomer no'n podia dubtar. Aquella carn regada abundantment per la fè més pura, fresca y regalada, no era estèril. El senyor Portusac comprenia, estava segur, de que regada pels amors d'una persona com cal y ardenta com la fè, la carn de la senyora Mirabent donaria fruit.

Un dia, després d'unes batalles impossibles de ser descrites en una revista satírica, el senyor Portusac va assolir una inspiració que ell, de moment, am la precipitació, va creure divina. El temps li va faltar per correr a buscar al seu gran amic de l'infància; don Baldomer havia trobat el medi de convertirlo.

—No't demano la fè—li va dir—no més te demano que preguis a Deu que't concedeixi el fill que tan

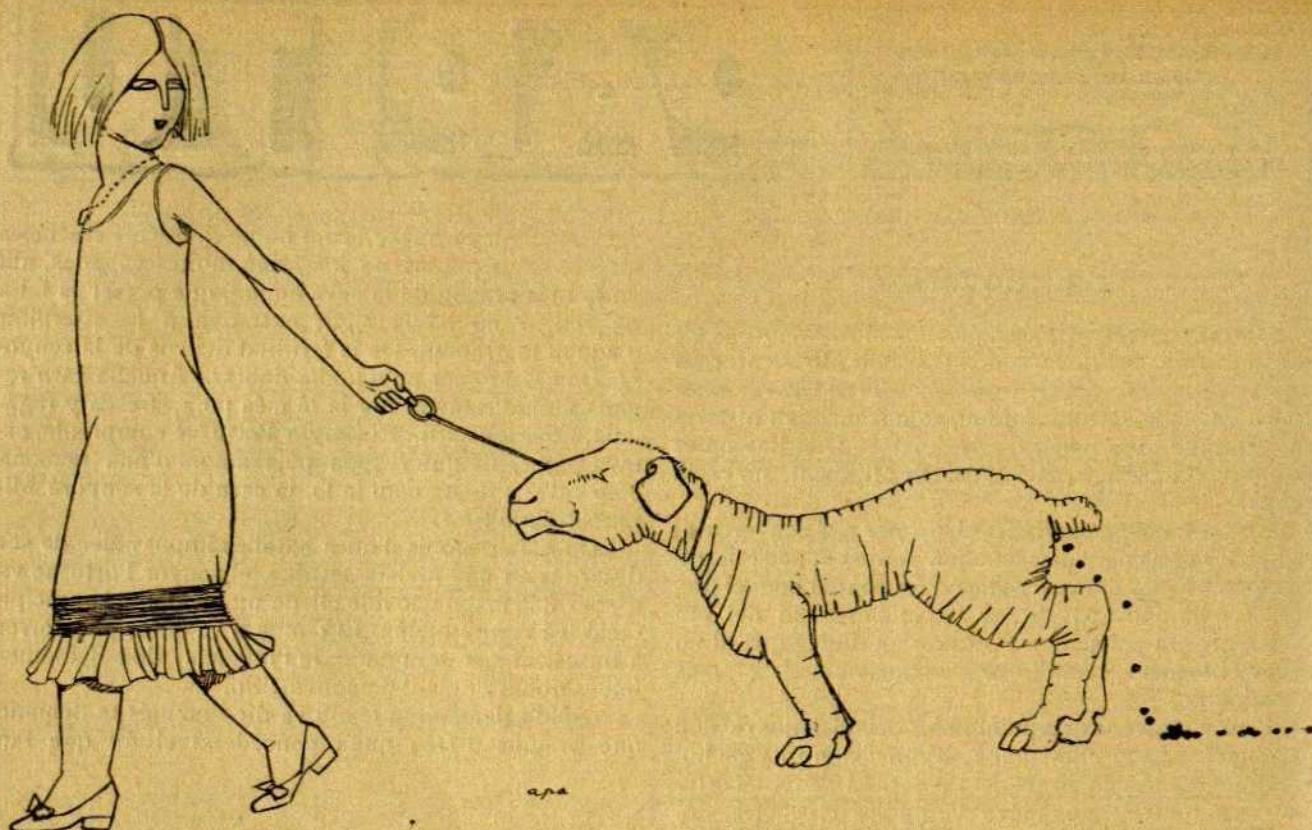

NEGOCIS

—Tinc una gran idea: fundar un setmanari satíric conservador.

—Però, y si no sabem fer sàtira ni guanyar quartos?

—Convertirém el setmanari en libelo y potser alguna víctima afluiixi la mosca.

El bè: —No vull seguir! Vull tornarmen al corral!!

La nena: —No pot ser; el papa ho mana, y ja ho sabs que'l papa es infalible.

tu, com la teva esposa, desitgeu. Resa, demana, prega a Deu, sense amagarli la teva xorca impietat. Plora, exigeix, promet, ofereixli la teva conversió. Pacta am Deu. Si ell te concedeix el fill, tu l'adoraràs y't penderàs humilment de la teva incredulitat desconsoladora. Demana una garantia, y si Deu te la concedeix, creu.

Don Cassimir Mirabent, vivificat pel seu natural desitg de ser pare, se va llençar al riu de la fè. Al cap de poc temps la seva senyora, pantejant de goig, li anunciava la maternitat que havia florit en tota la seva carn. El senyor Mirabent, caient als peus de la que tanta maravella li innovava, plorant a llàgrima viva, va jurar a Deu eterna fè, y aixecantse com podia, per abraçar al seu gran amic Portusac, el va besar al mitg de la boca, bes que don Baldomer va rebre plorant també, com es de suposar, a llàgrima viva. Don Baldomer Portusac havia realitzat els seus desitjos.

ARPOL.

Díaleg judicial

El fiscal X... es un cassador entusiasta y un tirador excelent. Té una magnífica colecció de gossos conillers y perdiguers, y en el temps de la cassa aprofita totes les hores que les seves severes tasques a l'Audiencia li deixen lliures, pera realisar excursions cinegètiques. Pera ell, el suprem mèrit d'un home es ser bon cassador y bon tirador.

Un día exercia les seves funcions en una vista d'un procés per assassinat. El fiscal X... interrogava al criminal, un home cinic y de cor empedreit que feia de cassador furtiu.

—Tenfau intenció de matar a la víctima?

—Sí.

—A quina distancia li vareu disparar la vostra escopeta?

—A més de cinquanta passes.

—Aont li vareu apuntar?

—Al cor.

—Y'l vareu encertar?

—Al mitg mateix.

El fiscal feu un gest de sorpresa, y exclamà:

—Admirable!

Tota la sala esclafí a riure. L'assassí somrigué orgullosament...

Plàtica eròtica

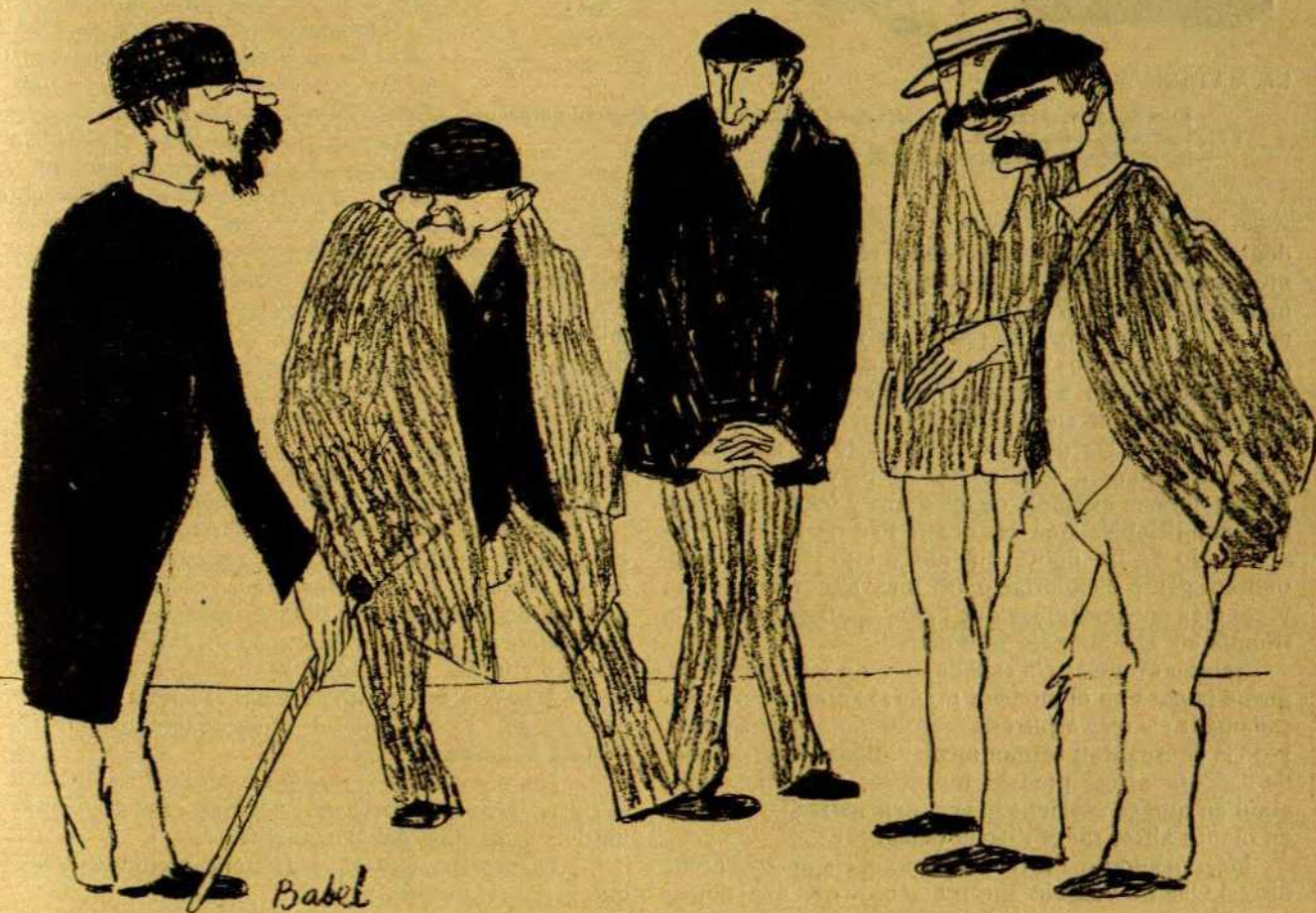
Del carrer d'Escudillers ne diuen la Via Làctea. Suposem que aquet sobrenom no serà degut a que hi hagi allí *La Ven de Catalunya*, car els seus redactors ni fan ni fumen. *La Publicidad* vegeta en el carrer de Barbarà, que cada nit està plè de siluetes babilòniques. *El Poble Català* dona al carrer den Roca, sagrat lloc ont somriu econòmicament Afrodita. *La Vanguardia* dona al carrer de Tallers, via ciutadana que, a mitja nit, es digna d'esser cantada per en Carrere o en Trigo. *El Progreso* fa la revolució en el carrer de Ponent, aont, com es sabut, no hi manquen antres de recreu. Podríem anomenar altres diaris barcelonins y demostrar que gairebé tots tenen instalades en magnífics llocs les redaccions.

De tot lo qual venim a deduirne que'ls periodistes barcelonins no son gaire bons mossos ni tenen gaires habilitats en l'art de fer despullar cossos femenins. Per les seves venes no hi corre ni una reminiscència d'aquella sang preciosa que inflamà a Don Joan y al Comte Arnau y que inflama encara a l'Alfons Maseras. Quan els nostres periodistes volen fer reproduccions animades de «Mars abraçant a Venus», tenen d'anar d'hetaïra, com un vulgar hereu de fóra.

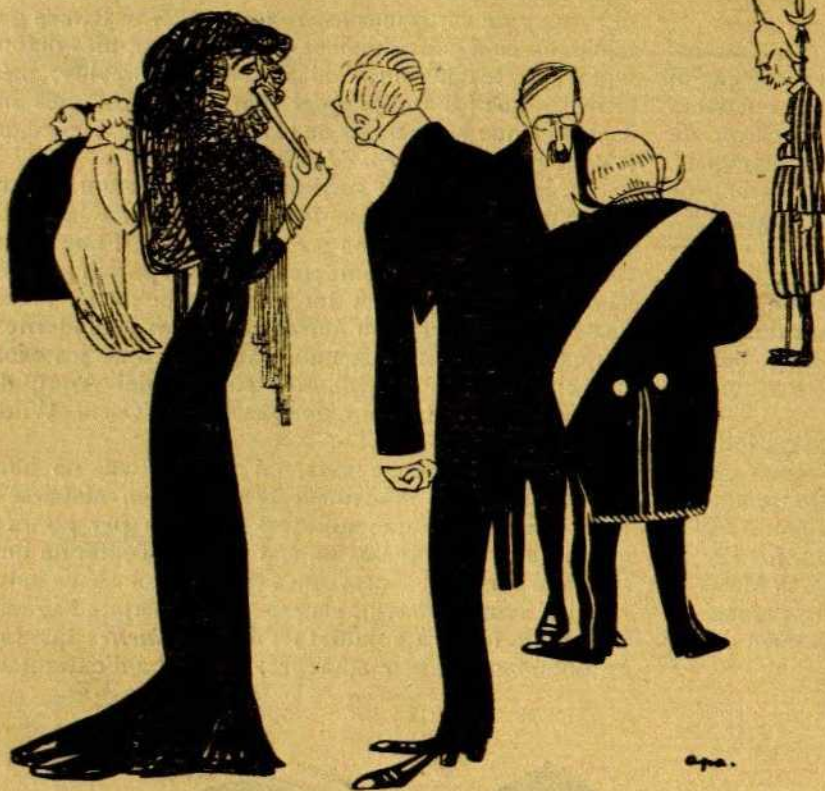
Y això que la nostra ciutat travessa dies de gloriós desvetllament aretinesc. S'omple de *midinettes* del país y de cortisanes internacionals. Les dames galants passen a cada moment en automòbil, més diabòliques que les heroïnes de Barbey d'Aureville, més ardentes que les amigues del abat Brantôme, més insaciables que les vicioses de Gomez Carrillo,—conegut a París per *la langue du Boulevard*.

Sí, la nostra ciutat se desvetlla. Quins son els factors d'aquet desvetllament? Per una banda la savia ciencia cocotesca que'ns ha importat la Fransa per medi de dignes representants. Per altra part la poixansa del nostre moviment intel·lectual, que'ns ha donat una joventut erudita en lletres clàssiques y modernes, la qual s'ha cuidat d'espandir patriòticament les enormes ensenyances d'Ovidi, de Boccaccio, del Areti, de Petroni, de Jean Lorrain, de Quevedo, d'Oscar Wilde y den Pitarra.

Naturalment que encara, en la pràctica, no hem arribat al grau de refinament de que poden alabar-se a París y a Berlin y que nosaltres voldríem per honra y gloria de la terra que'ns ha vist néixer. Tenim de lluitar contra múltiples atavismes de la rassa. Y es natural que, avui com avui, els esperits superiors haguem de pendre la bona voluntat de les *midinettes* que tan espontàniament han aparegut; no'ns ha d'extranyar,

—Ens tenim de tirar a la montanya?
—No pot esser; l'iglesia recomana la castetat.

LA MATERIA VIL

—El Papa no donarà audifència avui; sembla que pateix d'un mal de caixa horrible que no se'l pot curar de cap manera.
—Pobre!... Y pensar que en to espiritual es infalible...

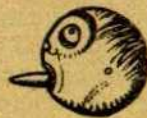
doncs, que prefereixin la grosella al whisky, o les *senyorettes* als cigarrets egipcis, ni que's posin salsa a la maionesa en el beefsteak, en lloc de mostassa... La nostra obligació es pendre paciència y exercir damunt d'elles un minuciós mestratge, ensenyantles a vestir, a despullarse, a caminar, a menjar, a beure, a seure, a parlar, a riure, a besar y a fer am voluptuosa discreció totes les demés coses propies de *midinettes*. D'aquesta manera serà nostre el pervindre, car les petites prenen exemple de les grans y les menors son més copdiciables que les que ja han fet tota la creixença. No hi hà dubte que am temps y constancia tindrem genre d'exportació am més alta temperatura y am més dots eròtiques que'l genre parisenc que avui triomfa en els mercats mundials.

Sabràn arrancar els cabells un a un y clavar les ungles a la carn en el moment precís; sabrà cercar delicadament els més arbitraris ressorts de la sensibilitat y de la sensualitat; sabrà menjar dignament un plat de llagosta sense posarhi mostassa; y sabrà, això, això en quines ocasions deuen demanarse'ls diners y en quines altres no es discret demanarne.

Més, quan el día arriui, que callin els nostres periodistes! Que no vulguin aprofitarsen! Ja que avui només van d'hetaira, que segueixin ananthi tota la vida, o bé que's casin. Ells estan demnats a ignorar eternament que es molt més apetitós un còs femení cobert de se-

des insinuadores, que un còs de dòna vulgarment habillat amb el sumari vestit de nostra mare Eva. Amen.

RUDYARD

Els erudits

A plegat, per fusionar-se amb altres centres d'esquerra, el C. N. R. del districte VII. En la sessió preparatoria pera la formació d'aquest C. N. R. ja difunt, se discutía el nom de guerra, que ademés de l'abreviació nacionalista, havía de fer popular al nou Casal d'Esquerra Catalana. El jovent posà en candidatura el nom del «Foc Nou» de l'Iglesias, allavors d'èxit en el Novetats. El Sr. Dalmau, un bon senyor, proposà, ab l'objecte d'abreviar, que el novell casino s'anomenés «Centre Nacionalista Republicà de la barriada de Sant Antoni y del Poble Sec». Aldarull de la jovenalla. El secretari, que tot y essent secretari enraonava més que ningú, se mirà amb ulls de rancunia

al Sr. Dalmau. Un animós adroguer que encara's recorda de Santa Eularia, va llessar el nom de «La Coronela». Nou esvalot y crits de retrògrades, clericals y militaristes. Per fi s'interposà el Sr. Teixidó, el del Sidral, president interí y president futur per potencia econòmica. Va a parlar y malgrat de que la seva oratoria sembla una corda de nusos, tothom restà mut per haver corregut que al sortir pagaria el gasto. Jo proposo, —digué am veu calmosa— que al nou C. N. R. se li digui, ademés, el simpàtic nom de «Almirall».

Tothom restà astorat. El Sr. Dalmau, que sempre protesta, no trovà paraules pera contradir. Sols al cap de bella estona y com admirantse, parlà l'únic obrer de trajo blau que, com a botó de mostra, mai falta en les entitats esquerranes: Dispensin, si intervinc—digué am tò d'erudit— però no'ls sembla que aquest nom de *Al Mirall* es més propi pera una societat choral que per una que ha de conduir el moviment nacionalista de tota la barriada?

—No, home no,—li responen del auditori, esclafint el riure,— ¿no sab vostè que Almirall es el cognom de un dels promotors del Nacionalisme?

—Dispensin, senyors, però francament, es un nom que no l'havía sentit mai.

¿Què pensen fer per la tardor?

En Bufa-nívols: Vendre formatges y ensopir gendres.

Mossèn Chantecler: Cantar am mística unció allò de:

*Yo soy el casto,
yo soy el casto,
yo soy el casto,
casto José.*

L'Ignasi Iglesias: Estrenar drames de tesis municipal.

En Perico Milà y Camps: Renegar de l'edat de pedra.

El chico Sevilla: Engreixar, engreixar.....

El Marquès d'Alella: ¡Ai, deixar-se estimar!.....

L'Espiridión: Arrambar.

Els senyors Farguell (pare y fill): Passejar amunt y avall.

En Figuerola: Corre avall y amunt y fomentar l'infundi.

En Vallès y Ribot: Mantenir am conseqüència y fermesa tot el programa federal del trenta cinc de Juliol.

El mestre Lamote: Dirigir la Banda.

El mestre San José: Anarsen cap a un altra banda.

En Miró y Trepas: Batre el record del kilomètric de Barcelona a Madrid y viceversa.

En Sanllehy: Fundar una entitat destinada exclusivament a l'educació de l'infantesa.

Lo Pepe Gil: Chè, portar chiques guapes y combatre l'estetisme.

L'Ardid: Pensar que aviat farà un any del fusellament den Ferrer y Guardia.

En Gaudí: Posar dugues rajoles més a la Sagrada Família y seguir enviant propietaris a les *Hermanitas de los Pobres*.

En Ventosa y Calvell: Fregarse am l'aristocràcia. ¡Hostia!.....

En Nonell: Gitanes y reventades als del gremi.

El noi Andreu: Matar a vuitanta cavalls l'hora a algún bado.

En Janssens: Servir de model per Grecos falsificats.

En Grau Delgado: Tirar capellans.

La Xirgu: ¡Ai, fer patir!...

En Cambó: Fer allò y la Ramoneta.

El chico Deu: Despreciar.

La Chelito: Remenar y posarnos molt alegres.

En Benavente (paraules seves): «Pues, si voy á Barcelona, tomaré la vida tal cual es... En el tomar no hay engaño..»

En Pere Rahola: Mirarseles.

Don Pietro Carusso G. Maristany: Patir si no li donen un títol. ¡Carai, que prou se'l mereix!.....

En Pena: ¡¡¡¡Wagner a tot drap!!!!

En Jaumet Borràs: Creacions d'allò més dramàtiques.

En Junoy: Empastifarho tot, de dreta a esquerra.

L'Alomar: Defensar am braó al primer sentenciat a mort de la temporada.

En Falqués: Infectar la ciutat de mal de pedra.

L'Enric Julià: Pendres la vida espiritualment y a dojo.

En Calvet: Política..., estrenar roba, sobretot interior..., somriure..., no deixar-ne ni una..... ¡Admirable!... ¡Smart!... ¡Perfectament!... ¡Oh, oh!

En Santos Oliver: Commemorar literariament tots els centenaris de l'estació.

Els artistes del Circol Artístic: Organisar aristocràtics balls a pela y vint (thè comprès).

En Gubern: Empipar a n'en Prat de la Riba.

En Prat de la Riba: No deixar-se empipar per en Gubern.

En Santiago Rusiñol: Llegir comedies als amics, rient ell els xistos, per endavant.

En Micer Pepet Carner: Vestirse segons els canons dels figurins de Guadalajara.

En Bernis: Fer anar el tinglado.

La Casilda: Lo mateix.

Las hijas de María: Esperar que'ls toquin la divina gracia.

Les nenes de can Cambó: «Trabajos propios de su sexo y solos de ocarina».

El mestre Millet: Suar com si fossim al mes de Juny.

La majoria del Ajuntament: Anar a pendre les aigües a pas d'ataque.

RELLISCADES

Sessió de l'Ajuntament del 25 d'Agost. En Guñalons parla. Y *Las Noticias*, a l'endemà deien:

«El señor Guñalons formula denuncias respecto á no haber sido atendidas varias doncellas que se hallaban en estado interesante.»

Renoi, quines donzelles!

El Diluvio té la mania dels capellans y fa bé; però, la veritat, hi ha dies que n'abusa. El día 25, per exemple, parlava d'un capellà de Premià de Dalt, dient que per les seves influències, l'arcalde lliberal, «ha asistido el domingo próximo pasado, á una procesión de marcado carácter clerical.»

Y quines ganes tením de veure una professó anticlerical.....!

De l'acreditat servei telegràfic de *La Vanguardia*. Parla de l'obertura de la foradada més gran del ferrocarril de Palma a Soller:

—«Este—en Maura—prenderá fuego al último barroño...»

Quin home més terrible, aquest Maura! Fins els gibrells els fa a quatre trossos.

—Mira lo que diuen, que el Vaticà amenassa am la guerra civil.
—No en creguis res. Tot lo que ve d'Italia s'ha de posar en quarentena.

En F. Frigola, un gran xicot, diputat provincial y tot, ha escrit un article nàutic en *La Lucha* de Girona, dedicat a una senyoreta Y escriu:

—«Tot va en popa? Si l'Isabelita, tot va en popa y deu anarhi. La popa es estimul, es avens, es camí sense entrebancs...»

Vaia unes coses de dir a una senyoreta.

Llegint un article d'*El Poble Català*, sobre l'exposició de Bruseles vàrem arribar a una ratlla que'ns

obligà a fregarnos els ulls com quan allò d'*El Noticiero*. Y lo que llegiem era lo següent:

—«...totes elles,—les nacions,—y fins algunes viles aïlladament, han aixecat soperbs edificis atapaits de merdes.»

La paraula vil, era certa am tota la tortor de les seves sis lletres. Un cambi de ratlles ne tenia la culpa. Oh, Cambronne, y que poc te pensaves que'l teu mot famós constituiria la decoració principal de l'exposició de Bruseles. Sens dubte pera alguna cosa està allí aprop el camp de batalla de Waterloo.

Un full de les meves memories

Un restaurant intel·lectual

Ja fa alguns anys, quan després d'haver estat molt temps domiciliat a París, vaig tornar aquí, seguint allò de *rodà'l món y torna al Born*, vaig instal·lar-me al carrer de la Diputació, a prop del carrer del Bruc. Al costat mateix de casa, tocant al xamfrà, s'havia establert un taverneer, molt bon home y molt intel·ligent.

El Joan, que així se deia, va posar un magatzem de bons vins, conseguint tenirhi la representació d'una de les millors marques de Malvasia de Sitges, per lo qual se va titular l'establiment «La Malvasia». Quan la parroquia va augmentar, en Joan va traspasar la cuina de la Madrona, la mestressa, an en Peret, que havia estat de cuiner a l'Alhambra, y com ajudant un *murenu* que li deiem el *Berruga Chico*, per lo molt aficionat que era als toros. Un altra dels *calets* de la cuina tirava per cantant, y ja poden figurarse les gresques que s'armarien quan en Peret agafava la guitarra, una guitarra que com que havia sigut d'en Tàrraga, li deiem la guitàrraga.

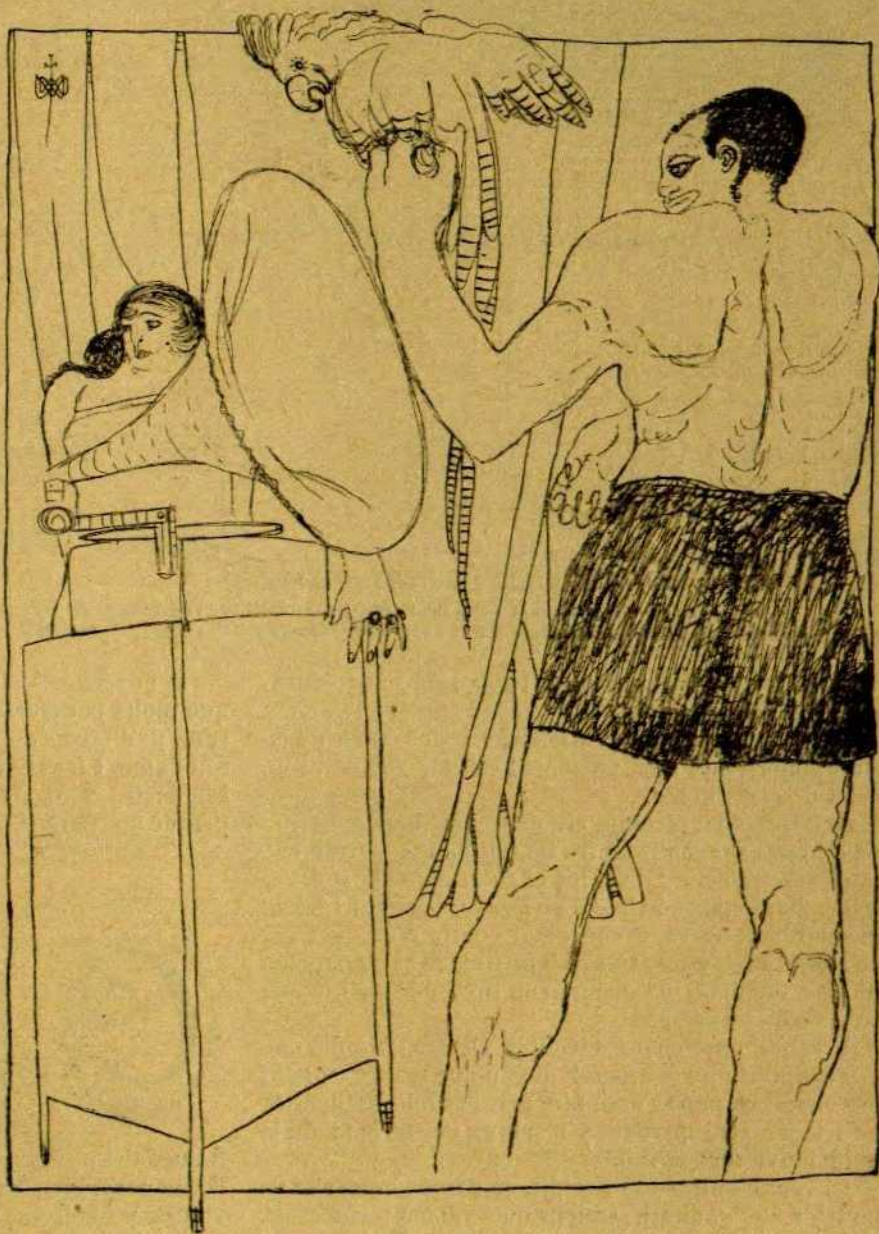
Lo més interessant era'l salonet, aont jo baixava d'estar per casa, y aont ens trovavem individus tant diferents com en Sempau, en Riera, en Ruiz López, en Limendoux, en Zamacois, l'Alexandre Sawa, l'actor Thuiller, en Sañudo, l'Ors y Ramos, pintors, esculptors, redactors del *Ciero*, allí a prop, uns col·laboradors de *Foventut*, algun corresponsal de diaris estrangers, y fins en Viura un día va arribar a la porta, en sense voler entrarhi, perquè va dir que ell no bevia més que aigua.

Les discussions que s'armaven en la saleta reservada als intel·lectuals, eren de lo més divertit. Allí se discutia tot: desde l'exactitut de les matemàtiques, que'n Fola negava, fins a la transcendència del Art, inclòs la del Art del Pagès. Un francès que's dedicava a fer invents inútils, ens explicava una mecànica nova, més complicada y menos pràctica que l'antiga; un artiller fantasista, que tirava per fusellat, proclamava l'abolició de tot, fins la de les temperatures. Alguns magatzemistes del veïnat, venien a treurehi el nas, per distreures de la monotonia del

negoci, y s'entornaven com el negre del sermó, en sense entendrehi res. ¡Y què havien d'entendrehi! Eren massa diferents. En Joan escoltava, y quan s'exposava alguna teoria, després venia a preguntarme què volia dir. Jo li explicava; y ell, després, l'abocava al primer senyor Esteve que venia, fent un garbuix que me'l deixava espatarrat.

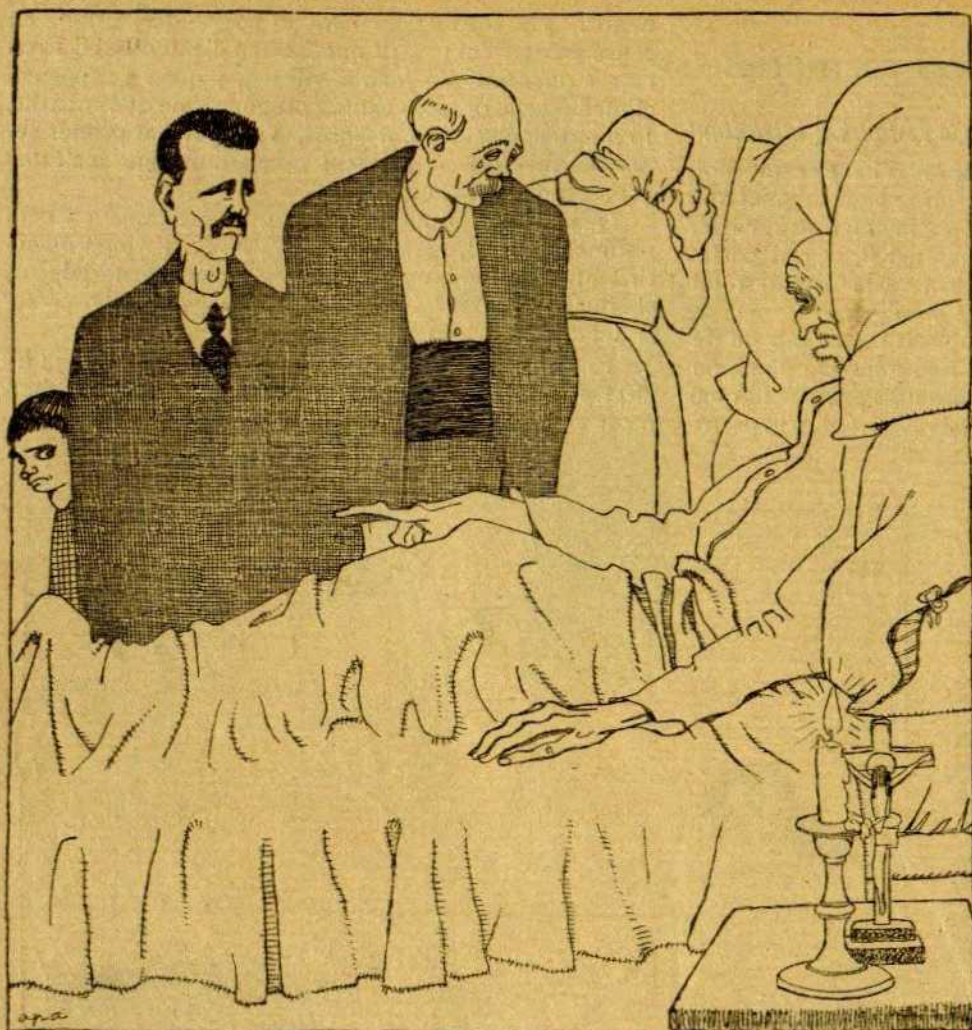
Quan lo de la Solidaritat, es va fer catalanista, y com era molt lliberal, va afiliar-se al C. N. R. Y vinga discutir amb els obrers, molts d'ells valencians o andalusos, els quals van estar a punt de ferli *huelga* de plats d'es-cudella y de begudes.

Entre'ls que hi anaven, me recordo d'un que ja he citat. Era un xicot d'uns vint y tres anys, artiller, hermosa figura d'home intel·ligent y instruit. Nascut a Bue-

LES VÍCTIMES DEL PROGRÉS

El lloro: —Jo soc un bon obrer... ¿Què he fet pera que'm vinguin amb aquestes màquines que arruïnen la nostra mà d'obra?

LA MORT DEL VOLUNTARI DE LA GUERRA D'AFRICA

—Mira, noi: en aquell calaix hi trovaràs l'uniforme i la medalla que vaig heredar del meu pare. A tu y a la teva descendència ho deixo; Deu vulga que ho pogueu portar am la mateixa honra dels vostres passats!

nos Aires de pares espanyols, havia rebut una educació acuradíssima; parlava'l francès, l'anglès, l'italià y a més havia estudiat el batxillerat y dos anys de facultat major; més que un senzill soldat, semblava un oficial de rassa noble.

Aquest soldat estrany, era el propagandista més furios que jo hagi sentit de les teories àcrates. Amb una gran forsa dialèctica y am tot el calor d'un apòstol, defensava l'anarquisme. Un dia va esser traslladat a Lleida; allí sembla que's va insubordinar contra d'un qües, el van posar prè, y mentres se li instruía la sumaria, una nit el centinella el va matar d'un tiro, perque diu que tractava d'escaparse.

Y vaig a referir una anècdota xistosa. Un dia que perorava, dirigintse an en Sempau que estava sopant amb altres, va entrar amb aire marcial a la botiga, tot fent trincar els esperons y'l sabre, un sargent de la guardia civil de a cavall.

Al veurel entrar tan decidit, un pànic immens se va apoderar del auditori, creient que venien a agafarlos. Fins n'hi va haver un que ficantse al dormitori del mosso, va saltar per una finestra, caient al safreig del costat, d'aont ne va sortir més xop que un peix. Els

únics que no's varen moure, sigueren l'artiller y en Sempau, que eren els únics que podien temer alguna cosa. Y'l bon civil va beures un xato de Malvasía, va pagar y ¡vaya buenas! Era un dels millors clients de la casa, que va volguer lluir l'informa de gala, com deia el noi del taulell.

Tot canvia en el món, y jo vaig tenir que canviar de casa. Però vaig continuar ananthi de tant en tant. L'establiment va progressar. En Joan va traslladar el restaurant al entresol, convertintlo en un veritable y elegant restaurant a la moderna, amb entrada apart per l'escala. Aquella antiga concurrencia havia canviat també. Els uns se n'havien tornat a Madrid, altres se n'havien anat, com tothom, a Buenos Aires, altres eren morts.

Un dia, després d'un mes de viatge, al arribar, vaig anarhi a sopar.

—En Joan està molt malalt—me va dir la seva dona molt contristada. Y en Peret, el bon cuiner, me va dir, a l'aurella: «El doctor Torroella diu que no té pas cura. Patia del cor y no ho sabíem, y'l dengue se tem que'l otegui.

Pobre Joan! Va morir del cor, perquè'n tenia, cosa que molts poderosos de la terra no tenen; per això ho son; y d'això s'en ve de mena! En aquest món, com diu l'amic Llanas, uns neixen am cor, y altres neixen esmocats. Y jo afegeixo: aquets son els que suren, perquè no tenen el lastre del cor, que per surar destorba.

POMPEYUS GENER.

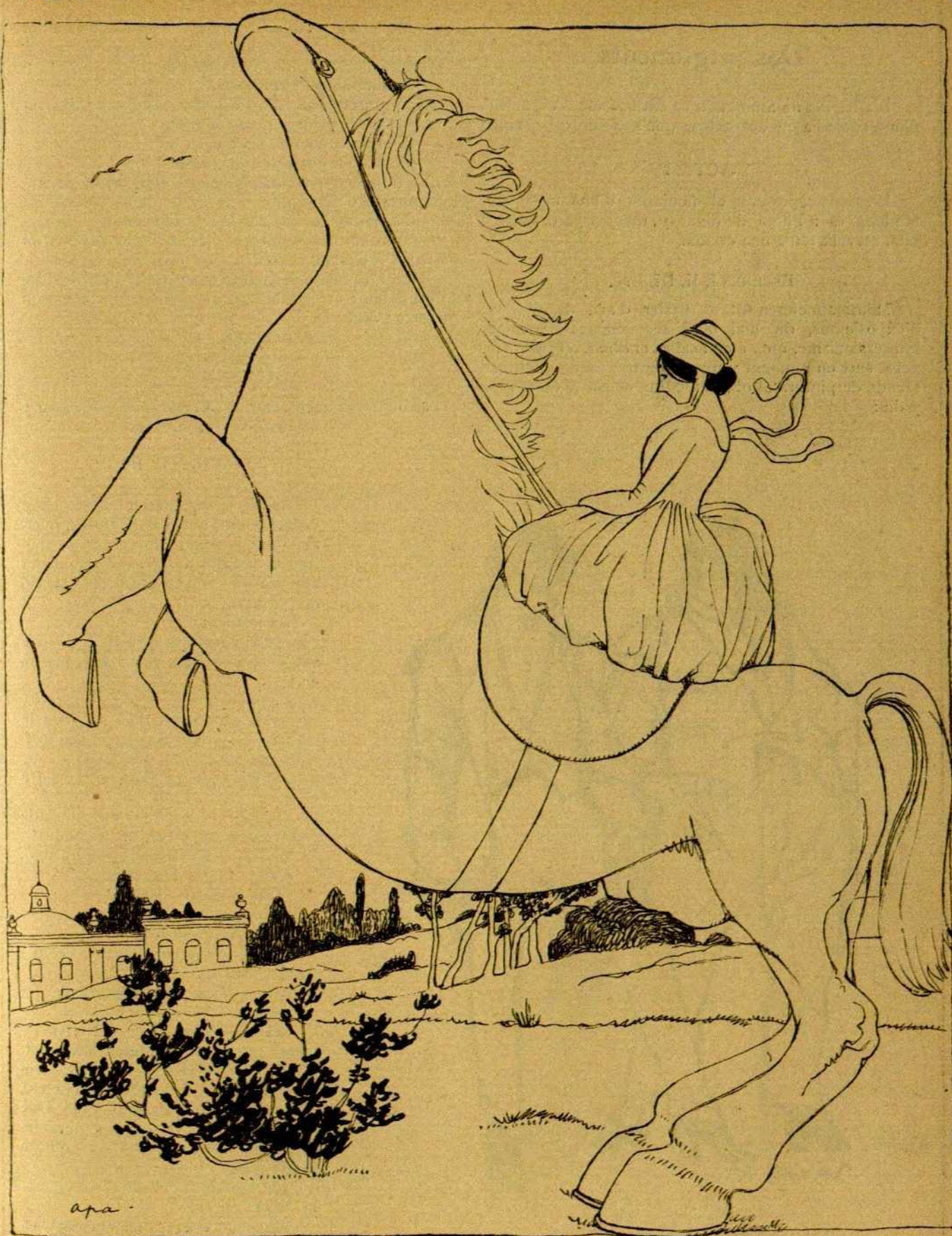
Les imatges amoroses den Viura

OM tot Barcelona sab, en Xavier Viura ha tingut amors. Però ha estat desgraciat en els amors com ha estat de pega en el teatre. Ja no li queda res al pobre noi: ni damisela, ni vells carrers de sa ciutat (maleïda reformal). Es un dir això de que no

li queda res: li resten els vestits negres y un niu de lletres amoroses, les quals son honesta diversió de jovincels y damiseles.

L'altre dia llegirem en una:

«Aimada, tu deus esser com les flors artificials, que mai es marceixen.»

LES AMASSONES

—Està vist; això de montar a cavall, es cosa d'homes.

Dos arguments

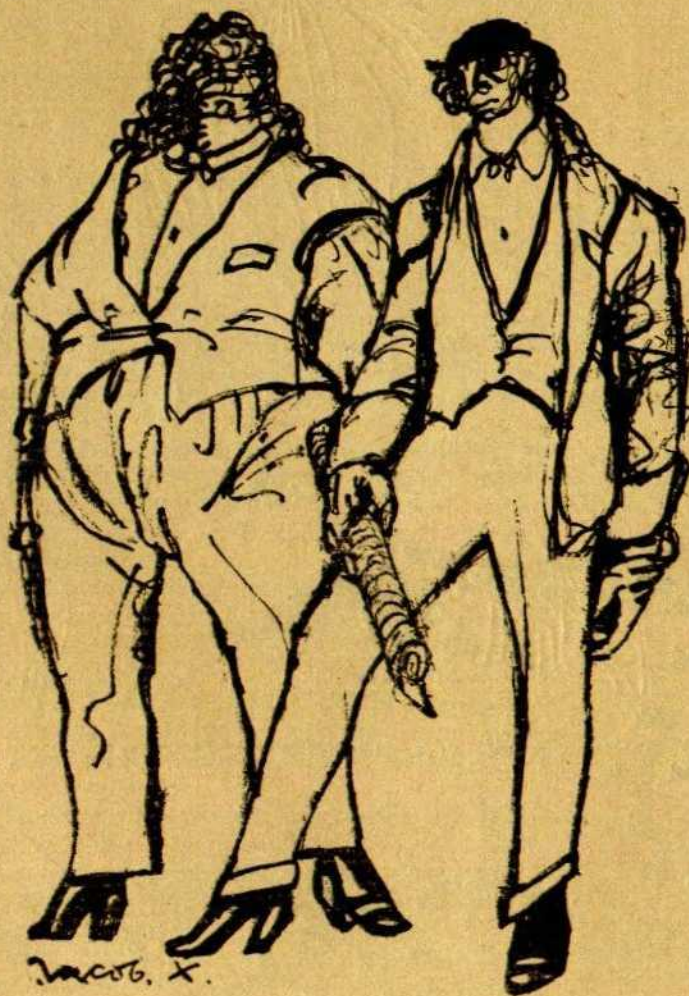
L'altre dia un amic meu va explicarme l'argument d'una comedia en dos actes, que's desenrotlla aixís:

ACTE I

L'escena representa el menjador d'una casa acomodada; es a l'hora de dinar y menjen pare, mare y filla; serveix taula una criada.

ESCENES I, II, III, ETC.

Mentres mengen tot es parlar d'art, de pintura, d'exposicions, dir mal d'artistes coneguts, predicar impressionisme, etc., etc.; acabat el dinar, el pare s'aixeca, surt un moment y torna a entrar amb una brusa tacada de pintura al oli, una boina negra y una pipa y diu:

—Molt bé! Quin *andante* més magnífic!....
—Oh, es que tenia pressa.

—Me'n vaig al taller a veure si resolc aquell últim terme. (*Surt*).

Truquen a la porta y la criada diu:

—El model de la senyora...

Aquesta es posa un altra brusa, encén un cigarret y va per sortir quan la noia pregunta:

—N'estàs contenta, mamà?

—Phs! Té les cames molt primes. (*Surt*).

La noia es posa el capell, pren una capsa de colors portàtil y diu:

—Mària, me'n vaig cap a l'Academia.

—Passiho bé, senyoreta. (*Se sent que tanquen la porta*). Uff! Gracies a Deu!

Treu una capsa de pintures; amb els trastos d'asobre la taula arregla un grupo artistic y comensa a pintar un *bodegón*.

Teló

ACTE II

La mateixa decoració, la mateixa hora de dinar y els mateixos personatges.

ESCENES I, II, III, ETC.

Mentres mengen (mengen poc y distretament) tot es parlar de la overtura de la Exposició y donarse mútues confianses de que hauràn sigut admeses les seves obres a la secció de pintura.

La noia diu:

—Papà, estigues tranquil: un paisatge com el teu no's refusa mai ni en lloc.

El pare respón:

—Més confiança tinc en lo de la mamà, els desnús son el seu fort.

Y la mare:

—Oh! aquelles flors de la nostra filla...

(Truquen a la porta, surt la criada y torna amb un plec).

Criada.—El carter que porta això.

Pare.—De la Exposició.

Mare y Filla.—Veiam!

Criada.—Si... Veiam!

Mare.—Calli vostè!

Pare.—(*Diu un renec*). Teniu... Porcs! més que porcs!

Filla.—Deu meu! Deu meu!... Ignorants!

Mare.—Veiam, veiam... «Nit de plata» per Josep Duràn. Refusat. «Gladiador untantse» per la Sra. Duràn. Refusat. «Les Flors primeres» de la Srta. Duràn. Refusat. Com? Què més diu aquí? «Bodegón» per Mària Roig. S'accepta. Qui es aquesta Mària Roig?

La Criada.—(*Rient*). Servidora. (*Llarga pausa*).

Mare.—Vostè s'ha entregat an el Jurat!

Filla.—Vetaquí perquè se'm posa les mitges...
Pare.—Surti de casa al instant!

Telò

Perfectament, nosaltres en sabem un de per l'istil que ha passat a Barcelona.

ACTE I

La mateixa escena de l'altra vegada; els mateixos personatges, però en comptes de pare y mare, mare y una filla, en forma que son, mare, dues filles y la minyona.

Parlen d'amors y sobre tot de casaments, fent referencia sovint a un xicot foraster de casa bona, am qui deuen anar a veure el Park Güell y demés monuments barcelonins.

Arriva el xicot, les noies fan compliments y dibuixen somriures, la mare acluca els ulls y la criada fa l'ullet.

Per fi mare y filles s'aixequen per vestir-se; el jove y la minyona es queden sols y «madruguen.»

ACTE II

La mateixa escena; la mare y les dugues filles que parlen del jove y que com estan molt ben avingudes es diuen mútuament; tu te l'emportaràs; no tu, etc. La mare serveix taula ella mateixa. Truquen a la porta y entra una amiga de la mare tota sofocada. Quan ha re-près el buf, diu:

—Fa dies que no han vist al Felipe?

(Chor familiar).—Dos o tres.

Amiga.—Que no teniu la Rosita?

Noia I.—No, senyora!

Noia II.—Se'n va anar.

Mare.—Però si no se'n va, la trec.

Amiga.—Aixís ja'n sabies algo?

Mare. De què?

Amiga.—D'ella y el Felipe. Viuen junts en un pis molt currutaco. Si, allí al carrer d'Aribau.

Telò

Com se pot veure, la criada es més felissa en el segon argument.

MONI

Comptes llargs

*L*a Actualidad, portava l'altre dia una fotografia de la casa reial italiana, amb aquest títol: «Quatre generacions», però com que hi posava a la reina Elena, que no té res que veure am les generacions reials d'Italia, per esser dona del actual rei, resulten tres generacions.

Això ens fa recordar una anècdota d'un aristòcrata nostre. Es mallorquí y baró. El seu fill, rós, prim y

—Si vé el còlera, ¿qui serà el primer colèric?

—El primer colèric es y serà sempre en Marial.

alt, es conegut per *Pirin* entre'ls seus. Quan Alfons XII va visitar Mallorca, el baró, presentant al seu fill, an en *Pirin*, va dir:

—Aquí le presento á mi hijo, que es más noble que yo.

—¿Y eso?—va interrogar el rei.

—Sencillamente, magestad, porque entre él y yo hay otra generación.

—Efectivamente, barón.

Una cucutería

*D*u el setmanari de les majordones, que no vol discutir am nosaltres. Naturalment. Deuen tenir por que l'àrnica els gravi massa'l pressupost.

En cambi, se les emprèn am el nostre impressor, y després de vessar algunes llàgrimes, se plany de que's digui d'ells que'l seu nom no pot tenir cabuda en el còdic d'un home decent y escriuen unes quantes xafarderies de raspa que sab escriure.

Hem preguntat al senyor Horta si volia dir alguna cosa. El senyor Horta ens ha dit que no vol contestar res, que està completament identificat am l'Apa.

Inp. J. Horta. - Barcelona

'HUMOR ESTRANGER

FRANSA. — ALBERT GUILLAUME

—La víctima sofreix pitjors ultratges d'una manera indescriptible y que l'imaginació no pot arribar a capir..... Caratsusi!.....
¿Què dimoni li devia fer aquell home?

—Senyoreta, no pot ser: no s'celebra cap casament durant la Quaresma. Digui al promès que esperi per Pasqua.
—Senyor rector, senyor rector... Miri que si ho aplassa, més que per Pasqua serà probable que tinga de ser per la Trinitat.

CATEQUÍSTICA

—No diguis pas mal: això ja ho puc fer, ningú 'm veu, ningú ho sabrà. Pensa que hi ha Qui tot ho veu, Qui tot ho sab!..
—Ja ho sé: la portera.

—Oh! senyora, mil perdons, no l'havia vista.
—Oh! senyor meu ¡quanta amabilitat!

Malalties Venèries

BALMES, 13, 1.ER

Tots els dies de 4 a 5 tarde

Dimars, Dijous y Dissabtes de 8 a 9 nit

GASTROL NOMBRE REGISTRADO N.º 9366 EXPORTACIÓN A TODOS LOS PAÍSES

GASTROL MIRET

REMEDIO SEGURÍSIMO PARA CURAR EL
ESTÓMAGO É INTESTINOS
PROBARLO ES CURARSE

Premiado en la Exposición Universal de Atenas de 1903

PEDID Y EXIJID PRECISAMENTE
GASTROL MIRET
EN TODAS LAS FARMACIAS.

NATALIO MIRET *Plas. 3.50*
FARMACÉUTICO ANCHA 68 GRACIA BARCELONA

Un altre remei que tots recomanen per sos ràpids efectes, és l'**ELIXIR MIRET**, reconstituent ràpid, tònic poderós y estimulante eficaç; de gran utilitat pera combatre l'anèmia, raquitisme, neurastènia, etc. Demanis per tot arreu.

Demanis pera curar les **MALALTIES NERVILOSES**

Elixir polibromurat Amargós

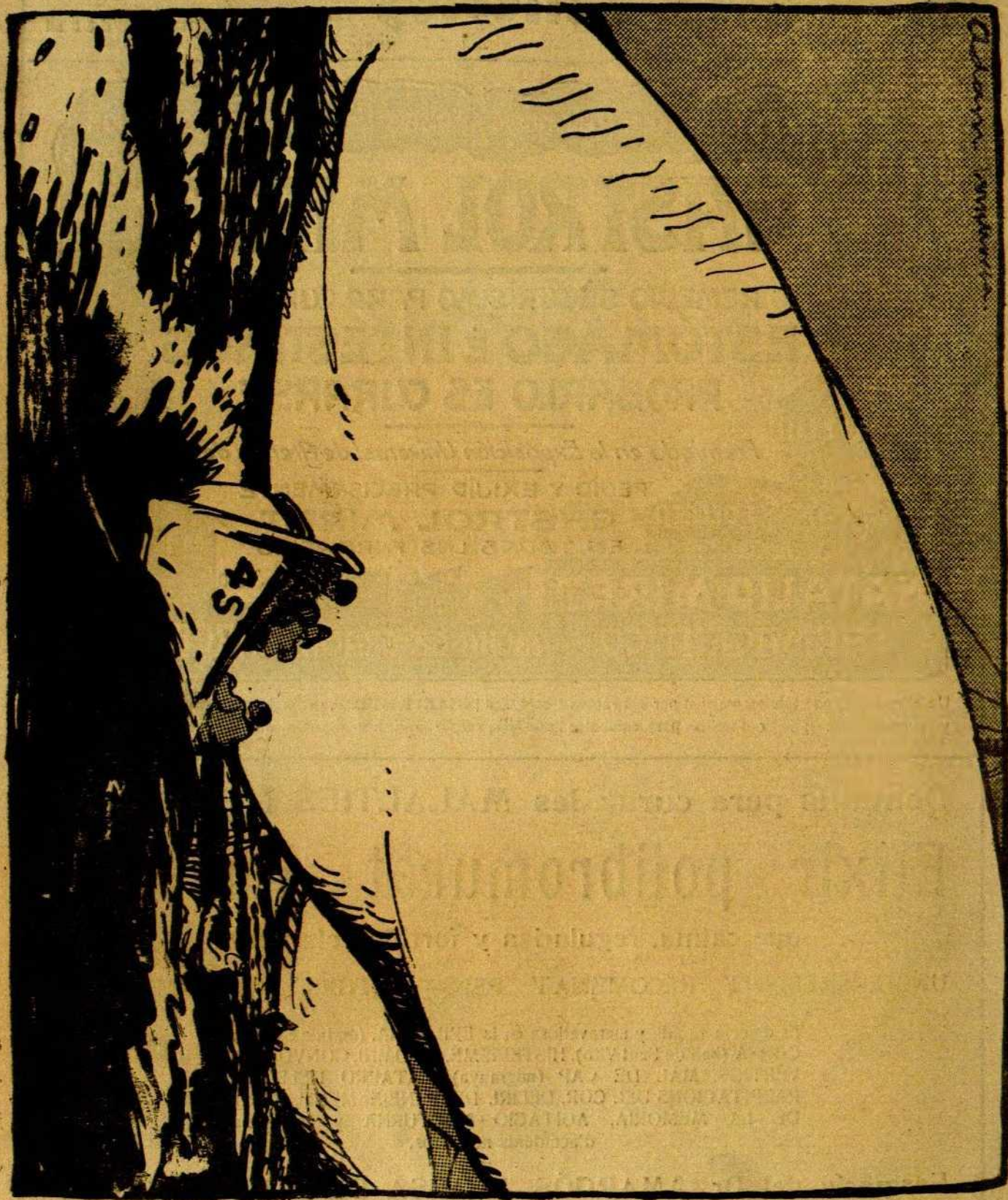
que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECOMENAT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la **EPILEPSIA**, (mal de Sant Pau), **COREA** (ball de Sant Vito), **HISTERISME**, **INSOMNI**, **CONVULSIONS**, **VÈRTIGS**, **MAL DE CAP** (migranya), **CATARRO DELS NENS**, **PALPITACIONS DEL COR**, **DELIRI**, **DESVANEIXEMENT**, **PÈRDUA DE LA MEMORIA**, **AGITACIÓ NOCTURNA** y tota classe d'accidents nerviosos.

Farmacia del Dr. **AMARGÓS**, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

Almanac

—No! quina vela portem.
—Es que les barques fan com les senyores, que tot s'ho gasten am barret.